

เลขที่ 392-62
วันที่ 16 มี.ค. 2562 เวลา 11.14
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ที่ ศธ ๐๕๓๐.๓/๕๕๕

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๔๑๕๐

มีนาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญส่งบทความวิชาการ หรือบทความวิจัยและเข้าร่วมประชุมวิชาการระดับชาติ เวทีวิจัย
มนุษยศาสตร์ไทย ครั้งที่ ๑๓ เรื่อง ภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมสมัยใหม่ในโลกไร้พรมแดน

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. รายละเอียดโครงการ
๒. โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์

ด้วย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ร่วมกับสำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัย (สกว.) กำหนดจัดประชุมสัมมนาวิชาการระดับชาติ เรื่อง ภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมใหม่ใน
โลกไร้พรมแดน ระหว่างวันที่ ๖ - ๗ กันยายน ๒๕๖๒ ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเวทีเผยแพร่ผลงานทางวิชาการของนิสิต คณาจารย์ นักวิชาการ นักวิจัย
และบุคคลทั่วไป ตลอดจนเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้านวิชาการเพื่อสร้างสรรค์องค์ความรู้ที่มีคุณค่าและ
เป็นประโยชน์ต่อสังคมและวงการศึกษาต่อไป

ในการนี้ คณะฯ ขอส่งรายละเอียดโครงการและโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์ เพื่อเรียนเชิญท่าน
บุคลากร นิสิต นักศึกษา เข้าร่วมประชุมสัมมนาวิชาการในครั้งนี้ โดยสามารถส่งบทความวิชาการหรือบทความ
วิจัย และลงทะเบียนได้ทาง E-mail : thaihumanities13@gmail.com **กำหนดส่งบทความได้ตั้งแต่บัดนี้ถึง
วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๒** สำหรับผู้ที่ไม่นำเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัย สามารถลงทะเบียนเข้า
ร่วมงาน โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ได้ตั้งแต่บัดนี้จนถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๒ โดยแจ้งความประสงค์มายังอีเมล
ข้างต้นพร้อมระบุหน่วยงานต้นสังกัด ทั้งนี้สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <http://human.msu.ac.th/thm13>
และตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร รัตนสุธีระกุล)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

สำนักงานเลขานุการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๔๓๗๕-๔๓๖๑, ๐-๔๓๗๕-๔๓๖๙

เรียน คณบดี

ม.มหาสารคาม ขอเชิญส่งบทความวิชาการ หรือ บทความวิจัยและเข้าร่วมประชุมวิชาการระดับชาติ เวที วิจัยมนุษยศาสตร์ไทย ครั้งที่ ๑๓ ๓ ระหว่างวันที่ ๖-๗ ก.ย.๖๒ ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้สนใจสามารถส่งบทความได้ ทาง E-mail : thaihumanities๑๓@gmail.com กำหนด ส่งบทความได้ตั้งแต่บัดนี้ถึง วันที่ ๒๐ มิ.ย.๖๒

- เพื่อโปรดพิจารณา
- เห็นควรประชาสัมพันธ์ทาง E-doc/E-mail

๑๗
๑๖ มิ.ย. ๖๒

๑๗
๑๘ มิ.ย. ๖๒

- ทราบ
- จัดตามเสนอ
- อนุญาต
- อนุมัติ / ดำเนินการตามระเบียบ
- สำเนาแจ้ง
- ประชาสัมพันธ์

๑๗
๑๘ มิ.ย. ๖๒

คณบดีมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
Faculty of Humanities and Social Sciences

โครงการจัดประชุมวิชาการระดับชาติ เวทีวิจัยมนุษยศาสตร์ไทย ครั้งที่ 13
ภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมสมัยใหม่ในโลกไร้พรมแดน

- ชื่อโครงการ (ภาษาไทย) โครงการจัดประชุมวิชาการระดับชาติ เวทีวิจัยมนุษยศาสตร์ไทย ครั้งที่ 13
“ภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมสมัยใหม่ในโลกไร้พรมแดน”
(ภาษาอังกฤษ) The 13th Humanities Research Forum in Thailand
“New Regionalism and Localism in the Borderless World”
คำสำคัญ ภูมิภาคนิยม ท้องถิ่นนิยม โลกไร้พรมแดน ภาพแทน พลวัตทางวัฒนธรรม ภาษาในโลกยุคใหม่
Keywords Regionalism, Localism, borderless world, representation, cultural dynamics, language in the modern world
- ชื่อหัวหน้าโครงการ หน่วยงานสังกัด ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และ e-mail
ชื่อ-สกุล (ภาษาไทย) นายกิตติพงษ์ ประพันธ์
ชื่อ-สกุล (ภาษาอังกฤษ) Mr. Kittiphong Praphan
คุณวุฒิ ปรินญาเอก
ตำแหน่ง (ทางวิชาการ/ราชการ) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.
หน่วยงาน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ภาควิชา ภาษาตะวันตกและภาษาศาสตร์

3. หลักการและเหตุผล

พันธกิจที่สำคัญของนักวิชาการสายมนุษยศาสตร์คือการทำความเข้าใจและการอธิบายปรากฏการณ์และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม โดยอาศัยหลักการศึกษาวิจัยทางมนุษยศาสตร์ ซึ่งในการจัดการประชุมวิชาการระดับชาติ เวทีวิจัยมนุษยศาสตร์ไทยทุกครั้งที่ผ่านมาได้เปิดเวทีให้นักวิชาการได้ร่วมนำเสนอ อภิปราย แบ่งปันในประเด็นที่หลากหลาย ก่อให้เกิดมุมมองใหม่ๆ ต่อโลกและสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น ตามแนวมนุษยศาสตร์ ทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ ชุมชน วัฒนธรรม และการเคลื่อนไหวต่างๆ เพื่อการดำรงอยู่ของสังคมโดยรวม

การจัดการประชุมวิชาการระดับชาติ เวทีวิจัยมนุษยศาสตร์ไทย ครั้งที่ 13 ภายใต้หัวข้อ “ภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมสมัยใหม่ในโลกไร้พรมแดน” มีประเด็นสำคัญที่จะตอบโจทย์การเปลี่ยนแปลงไปของสังคมภูมิภาคและท้องถิ่น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเราได้ก้าวข้ามความเป็นภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยม (Regionalism and Localism) ในมุมมองทางมนุษยศาสตร์ ภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมนี้เป็นการนำเสนอ วิเคราะห์ และวิพากษ์เกี่ยวกับผู้คน พื้นที่ ภูมิภาค ประเทศ ภาษา วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมืองในพื้นที่ชนบทต่างๆ แบบดั้งเดิม ทำให้เกิดวาทกรรมระหว่างส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่น ในขณะที่ส่วนกลางนำเสนอความร่ำรวย ความยากจน ความไม่พัฒนาของสังคมชนบท ส่วนท้องถิ่นเองก็พยายามที่จะนำเสนอคุณค่า ความงาม วัฒนธรรม และความบริสุทธิ์ของความเป็นชนบท แต่ในปัจจุบันเราได้ข้ามมาถึงความเป็นภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมสมัยใหม่ (New Regionalism and Localism) อันเป็นผลมาจากวิวัฒนาการด้านความเป็นอยู่ การรับข้อมูลข่าวสาร การบริโภค และค่านิยมของมนุษย์ในยุคที่โลกขาดการจัดระเบียบอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีสาเหตุมาจากวิวัฒนาการด้านเทคโนโลยีและ

เสรีภาพทางการสื่อสาร และเป็นโลกที่การจำแนกกลุ่มต่างๆ ทางสังคมออกจากกัน เช่น ระหว่างชนชั้น ระหว่างชุมชน ระหว่างวัฒนธรรม หรือระหว่างเพศ ไม่เป็นไปตามชนบทที่ปฏิบัติในอดีต ดังนั้นเราก็ไม่อาจสร้างวาทกรรมหรือสร้างมุมมองเกี่ยวกับภูมิภาคและท้องถิ่นต่างๆ ตามภาพลักษณ์เดิมๆ ได้

โลกที่ไร้พรมแดนนี้ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านพลวัตและการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมต่างๆ วัฒนธรรมที่มีพลวัตและอิทธิพลในปัจจุบันไม่ได้หมายถึงเฉพาะวัฒนธรรมที่มาจากชาติตะวันตกหรือเจ้าอาณานิคมในอดีตอีกต่อไป โดยชาติเหล่านั้นในอดีตได้อ้างความเป็นอารยะเพื่อความชอบธรรมในการปกครอง และการครอบงำทางวัฒนธรรมของชาติอื่นๆ อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน โลกที่ไร้พรมแดนได้ทำให้เกิดพลวัตทางวัฒนธรรมที่หลายหลาย เนื่องจากมีการเปิดช่องทางให้คนจากหลายหลายวัฒนธรรมได้นำเสนอความเป็นตัวตนของตนเอง และการนำเสนอนั้นก็ไม่ได้ถูกจำกัดโดยมุมมองของกลุ่มอำนาจอีกต่อไป ตัวอย่างเช่น การที่ศิลปินจะนำเสนอผลงานตัวเองก็ไม่จำเป็นต้องผ่านการคัดสรรและปรุงแต่งโดยค่ายเพลง เนื่องจากมีช่องทางด้านเทคโนโลยีอื่นๆ ที่ศิลปินเหล่านั้นสามารถนำเสนอความเป็นตัวตนที่ไม่ต้องผ่านการกดทับด้านวัฒนธรรมโดยกลุ่มอำนาจนั้นๆ จากปรากฏการณ์ตามตัวอย่างนี้ หากจะให้ผู้คนหลากหลายกลุ่มตีความคำว่าพลวัตทางวัฒนธรรม ก็จะได้ความหมายของคำนี้ที่แตกต่างกันออกไป และพลวัตทางวัฒนธรรมนี้ก็มาพร้อมกับการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรม ซึ่งมีการยอมรับการลอกเลียนแบบ การผสมผสาน และการกระจายตัวของวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นใหม่ในวงกว้าง ในขณะที่เดียวกันก็มีกระแสต่อต้านและความพยายามที่จะคงไว้ซึ่งความเป็นตัวตนและวัฒนธรรมดั้งเดิมของภูมิภาคและท้องถิ่นนั้นๆ โดยทั้งสองกระแสนี้ได้ทำให้เกิดวาทกรรมและการปะทะสังสรรค์ด้านสังคมวัฒนธรรมในรูปแบบต่างๆ

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ปรากฏการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์คือการนำเสนอตนเองและการถูกนำเสนอโดยผู้อื่น อันจะนำมาซึ่งอัตลักษณ์เฉพาะตัวของกลุ่มคนนั้นๆ โดยที่ผ่านมาในอดีต กลุ่มผู้มีอำนาจไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมืองการปกครอง หรือด้านความรู้ ก็จะใช้ความมีอำนาจเหนือนั้นนำเสนอตนเองและผู้อื่น กล่าวคือเป็นการนำเสนอภาพลักษณ์ให้กับตนเองและผู้อื่น โดยภาพลักษณ์ของตัวเองก็จะได้รับการนำเสนอในเชิงที่มีความเหนือกว่ากลุ่มอื่นในทุกๆ ด้าน ส่วนกลุ่มที่อำนาจเป็นรองก็จะถูกนำเสนอในทางที่เป็นลบหรือทางที่ด้อยกว่าเสียส่วนใหญ่ ซึ่งในหลายๆ ครั้ง กลุ่มที่เป็นรองหรือชนกลุ่มน้อย ก็ไม่อาจมองเห็นตัวเองผ่านดวงตาของตนเองได้ ดังที่ W.E.B. Du Bois (2007) ได้กล่าวไว้ว่าชนกลุ่มน้อยหรือกลุ่มที่ไม่มีอำนาจทำได้แค่เพียงมองเห็นตัวเองผ่านดวงตาของคนอื่น (Looking at one's self through the eyes of others) ซึ่งหมายถึงการไม่มีอำนาจที่จะนำเสนอภาพลักษณ์ของตัวเอง จนไม่สามารถมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของตนเองได้ แต่จำเป็นต้องยอมรับในสิ่งที่กลุ่มอำนาจสร้างเขาเหล่านั้นให้เป็น กล่าวคือ อัตลักษณ์ของกลุ่มด้อยอำนาจจะถูกสร้างขึ้นโดยกลุ่มที่มีอำนาจเหนือ ซึ่งถ่ายทอดอย่างปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนและภูมิภาคท้องถิ่นต่างๆ ในอดีตที่ผ่านมาก็เป็นไปตามแนวคิดที่ Du Bois ได้นำเสนอ โดยทั้งคนและภูมิภาคนี้ได้ถูกนำเสนอโดยกลุ่มที่มีอำนาจเหนือจนเกิดภาพลักษณ์และการตีตรา (Branding) ที่ฝังในจินตนาการของกลุ่มอำนาจ กลุ่มอื่นในระดับเดียวกัน หรือแม้กระทั่งในกลุ่มของคนในภูมิภาคนั้นเอง

สิ่งที่เกิดขึ้นกับกลุ่มที่มีอำนาจเป็นรองในสังคมยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Gayatri Chakravorty Spivak (1995) นักวิชาการแนวหน้าด้านหลังอาณานิคมศึกษา (Postcolonial Studies) ซึ่งได้นำเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับคนชายขอบ โดย Spivak เรียกคนกลุ่มนี้ว่า Subaltern คนกลุ่มนี้ได้รับการกดขี่ทางด้านการแสดงออกและการนำเสนอตัวเองโดยการใช้ความรุนแรงทางด้านความรู้ (Epistemic violence) สิ่งที่เกิดขึ้นในประเด็นนี้คือกลุ่มที่มีอำนาจเหนือจะใช้ความชอบธรรมจากการอ้างว่าตนเองมีความรู้หรือวิทยาการที่เหนือกว่าเป็นเครื่องมือในการกดขี่กลุ่มชายขอบ ในแง่หนึ่งก็คือ มีการสร้างภาพลักษณ์และการตีตรากลุ่มชายขอบว่าไม่มีสติปัญญา ไม่มีความรู้อันเป็นที่ยอมรับ เพื่อเหยียดหยามกลุ่มคนดังกล่าวและคงไว้ซึ่งอำนาจของตนเองในการควบคุม การใช้อำนาจทางด้านความรู้ในการสร้างภาพลักษณ์ให้คนกลุ่มอื่นก็เพื่อที่จะคงไว้ซึ่งการครองความเป็นเจ้า (Hegemony) ตามที่ Said (2003) ได้วิจารณ์ไว้เกี่ยวกับกรณีที่ว่าตะวันตกได้สร้างภาพลักษณ์ให้โลกตะวันออกว่าเป็นโลกที่ไร้อารยะ แนวคิดดังกล่าวสามารถอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นกับกลุ่มชายขอบในภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก รวมถึงในประเทศไทย การสร้างภาพลักษณ์และตีตรานี้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับกลุ่มบุคคลเท่านั้น แต่ยังเกิดขึ้นกับพื้นที่และภาพรวมของภูมิภาคอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคที่มนุษย์อาศัยอยู่บนโลกที่ไร้พรมแดน อันเนื่องมาจากวิวัฒนาการด้านเทคโนโลยีสื่อสารและปัจจัยอื่นๆ ด้านการใช้ชีวิต มนุษย์ก็มีเสรีภาพและช่องทางมากขึ้นในการนำเสนอความเป็นตัวตนของตนเอง และในขณะเดียวกันก็มีช่องทางการรับข้อมูลมากขึ้น ปรากฏการณ์ลักษณะต่างๆ ที่มนุษย์ได้เห็นผ่านสื่อและเป็นที่ยอมรับก็อาจจะกลายเป็นสิ่งที่อยู่ภายใต้ नियามของคำว่าพลวัตทางวัฒนธรรม ตามความเข้าใจของคนแต่ละกลุ่ม และเมื่อเห็นว่าวัฒนธรรมเหล่านั้นเป็นสิ่งอารยะหรือเป็นภาพของอำนาจด้านเศรษฐกิจและสังคม ก็จะเกิดการลอกเลียนแบบ โดยตามแนวคิดของ Homi K. Bhabha (1997) การลอกเลียนแบบ (Mimicry) คือการพยายามทำตัวให้เหมือนกลุ่มคนที่มีชนชั้น อำนาจ หรืออารยะธรรมที่เหนือกว่า เพื่อให้เกิดการยอมรับในสังคม อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าคนกลุ่มที่ถูกมองว่าด้อยกว่าจะพยายามลอกเลียนแบบสักเพียงใดก็จะเป็นการลอกเลียนแบบที่ต่ำกว่าได้อย่างสมบูรณ์แบบ ดังที่ Bhabha ได้กล่าวไว้ในกรณีที่คนกลุ่มอื่นพยายามลอกเลียนแบบคนตะวันตกผิวขาวว่า “เกือบจะเหมือนแต่ก็ไม่เชิง” (almost the same but not quite)

ซึ่งการลอกเลียนแบบนั้นก็มีทั้งในด้านการแต่งกาย การบริโภค ทัศนคติ และพฤติกรรมอื่นๆ ในการใช้ชีวิต แต่เนื่องจากอิทธิพลของวัฒนธรรมดั้งเดิม ทำให้กลุ่มที่พยายามลอกเลียนแบบนั้นไม่สามารถสลัดความเป็นตัวของตัวเองได้อย่างสิ้นเชิง ดังนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาคือความเป็นลูกผสม (Hybridity) ตามที่ Lois Tyson (2006) ได้วิพากษ์ไว้ ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมและตัวตนดั้งเดิมของผู้ที่พยายามลอกเลียนแบบกับวัฒนธรรมที่กำลังถูกลอกเลียนแบบ ความเป็นลูกผสมหรือการลอกเลียนแบบทางวัฒนธรรมนี้สามารถเห็นได้จากวิถีชีวิตของคนในชนบทและในภูมิภาคต่างๆ ที่เปลี่ยนไป ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การบริโภค การใช้ภาษา และการนำเสนอตนเองในสังคมออนไลน์ เป็นต้น ซึ่งทำให้เกิดความคลุมเครือ (Ambivalence) ในอัตลักษณ์และความเป็นตัวตนของคนในพื้นที่นั้นๆ

อย่างไรก็ตาม เราก็ไม่อาจตัดสินได้ว่าความเป็นลูกผสมนั้นเป็นสิ่งที่ไร้คุณค่าไม่คู่ควรแก่การชื่นชมศรัทธา เพราะหากพิจารณาอย่างรอบคอบ วัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในโลกหรือภูมิภาคต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นส่วนกลางหรือส่วนชายขอบต่างไม่สามารถหลีกเลี่ยงความเป็นลูกผสมได้ เนื่องจากการจะเป็นวัฒนธรรมนั้นๆ ได้ ล้วนเกิดจากการผสมผสานกันระหว่างหลายๆ สิ่ง ความเป็นลูกผสมนี้ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในสังคม โดยเฉพาะสังคมยุคใหม่ สังเกตได้จากตัวอย่างเช่น การนำเสนอความเป็นอีสานผ่านวัฒนธรรมประชานิยม (Pop Culture) คงมีคนไทยจำนวนน้อยที่ไม่รู้จักละครเรื่องนาศิหรือที่ไม่คุ้นกับเพลงคู่คอง ซึ่งเป็นเพลงประกอบที่ได้รับความนิยมอย่างสูง นอกจากนี้เรายังจะเห็นได้ว่าชนชั้นสูงก็หันมาบริโภคอาหารพื้นเมืองจากภูมิภาคต่างๆ จนเป็นที่มาของร้านอาหารพื้นบ้านที่เป็นธุรกิจแบบสาขาในห้างสรรพสินค้า ผ่าพื้นเมืองก็กลายมาเป็นองค์ประกอบสำคัญของพิธีกรรมและกิจกรรมทางสังคม นอกจากนี้ นโยบายรัฐยังนำความเป็นพื้นเมือง ความเป็นท้องถิ่นเข้าสู่กระบวนการทำให้เป็นสินค้าเพื่อสร้างมูลค่าและรายได้ เช่น การชูเมืองรองให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวโดยนำความเป็นท้องถิ่นมาเป็นจุดขาย สิ่งเหล่านี้คือภาพความเป็นภูมิภาคและความเป็นท้องถิ่นที่ถูกนำเสนอในโลกไร้พรมแดน และเป็นตัวชี้บ่งที่แสดงให้เห็นว่าการผสมผสานกันระหว่างวัฒนธรรม กอปรกับเทคโนโลยีที่เปิดช่องทางหลากหลายและเสรีภาพให้มนุษย์ได้นำเสนอความเป็นตัวตนของตนเอง ได้ทำให้เกิดปรากฏการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวเนื่องกับวิวัฒนาการของสังคมภูมิภาคและท้องถิ่น ซึ่งทั้งผู้คนและพื้นที่เองก็มีการเปลี่ยนแปลง ปรับตัวไปตามบริบททางสังคมที่โดนครอบงำโดยสื่อต่างๆ

จากปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นและสิ่งที่ได้กล่าวมาข้างต้น เราไม่อาจมองความเป็นภูมิภาคและความเป็นท้องถิ่นตามจินตนาการและแบบแผนที่เคยมีมา แต่ต้องยอมรับในความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และทำความเข้าใจในสิ่งนั้นๆ นอกจากนี้ ปรากฏการณ์ดังกล่าวยังสร้างพื้นที่ใหม่ในการศึกษาเรียนรู้ แม้ว่าเราจะไม่สามารถควบคุมการเปลี่ยนแปลงได้ แต่ในฐานะที่เป็นนักวิชาการ เราควรใช้มุมมองทางมนุษยศาสตร์อธิบายปรากฏการณ์เหล่านั้นให้ได้อย่างกระจ่างชัด ยกตัวอย่างเช่น การศึกษาเรื่อง “สู่วิถีอีสานใหม่” ของพัฒนา กิติอาษา (2557) ซึ่งได้อภิปรายการปรับตัวของชุมชน ท้องถิ่น และคนอีสาน เพื่อให้สามารถดำรงอยู่ได้กับทั้งบริบทของประเทศ และบริบทของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละยุคสมัย รวมทั้งวิวัฒนาการของมุมมองจากส่วนกลางที่มีต่อท้องถิ่นอีสาน จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมสมัยใหม่ยังมีอาณาบริเวณกว้างให้นักวิชาการได้เข้าไปสำรวจและทำความเข้าใจ การประชุมวิชาการระดับชาติ เวทีวิจัยมนุษยศาสตร์ไทย ครั้งที่ 13 ภายใต้หัวข้อ “ภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมสมัยใหม่ในโลกไร้พรมแดน” เป็นเวทีให้เราได้นำเสนอ อภิปราย และทำความเข้าใจกับปรากฏการณ์ที่กล่าวมาข้างต้น และขอบเขตเนื้อหาของคำว่าภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะพื้นที่ภาคอีสานหรือพื้นที่อื่นๆ ในประเทศไทย แต่รวมไปถึงภูมิภาคอื่นๆ ในโลกด้วย เช่น ภูมิภาคลุ่มน้ำโขง เอเชีย สหภาพยุโรป แอฟริกา เป็นต้น

บรรณานุกรม

- Bhabha, Homi K. *The Location of Culture*. London: Routledge, 1997.
- Du Bois, W.E.B. *The Souls of Black Folk*. Ed. Henry Louis Gates, Jr. New York: Oxford UP, 2007.
- Said, Edward. *Orientalism*. New York: Vintage Books, 2003.
- Spivak, Gayatri Chakravorty. “Can the Subaltern Speak?” *The Post-Colonial Studies Reader*. Ed. Bill Ashcroft, Gareth Griffiths, and Helen Tiffin. London: Routledge, 1995.
- Tyson, Lois. *Critical Theory Today: A User-Friendly Guide*. 2nd Ed. New York: Routledge, 2006.
- พัฒนา กิติอาษา. *สู่วิถีอีสานใหม่ (Isan Becoming: Agrarian Change and the Sense of Mobile Community in North Eastern Thailand)*. กรุงเทพฯ: วิชาษา, 2557.

4. วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อส่งเสริมการวิจัยทางด้านมนุษยศาสตร์โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องความเป็นภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมสมัยใหม่ในโลกไร้พรมแดน ซึ่งครอบคลุมความเป็นภูมิภาคที่หลากหลาย ทั้งภูมิภาคส่วนกลาง ภูมิภาคส่วนท้องถิ่น และภูมิภาคอื่นๆ ในโลก
2. เพื่อเป็นเวทีระดับชาติให้นักวิชาการทุกระดับได้มานำเสนอ อภิปราย และแลกเปลี่ยนในประเด็นที่เกิดจากการวิจัยในหัวข้อข้างต้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจในปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการเป็นภูมิภาคและท้องถิ่นใหม่ และนำผลที่ได้มาสร้างเป็นองค์ความรู้ใหม่เพื่อพัฒนางานวิชาการด้านมนุษยศาสตร์
3. เพื่อและเผยแพร่องค์ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการจัดโครงการสู่สาธารณะ และสร้างเครือข่ายการวิจัยด้านมนุษยศาสตร์ที่จะนำไปสู่สัมพันธภาพ ความร่วมมือ การแบ่งปันแนวคิดและทรัพยากร เพื่อการสร้างงานวิจัยที่ทันสมัยและเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการระดับชาติและนานาชาติ

หัวข้อย่อยสำหรับการส่งบทความวิจัย/บทความวิชาการ

พิจารณาบทความที่สะท้อนความเป็นภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยมสมัยใหม่ ภายใต้หัวข้อดังต่อไปนี้

1. New Isan: อีสานใหม่ในโลกไร้พรมแดน
2. การศึกษาและการเรียนรู้กับภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยม
3. การลอกเลียน โอบรับ ปรับตัว หรือการต่อต้านขัดขืน ในวัฒนธรรมและศิลปะร่วมสมัย
4. นิเวศน์ ภูมิภาคกับการพัฒนา และความยุติธรรมทางสิ่งแวดล้อม
5. เศรษฐกิจชายแดน อำนาจชุมชน สังคมชายขอบ
6. ความรุนแรงทางด้านความรู้กับภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยม
7. การโยกย้ายความทรงจำและการกลับไปเยือน

รายละเอียดการส่งบทความ ดังนี้

1. ส่งบทความภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ ตามหัวข้อที่กำหนด ความยาว 15 หน้า รวมบรรณานุกรม ใช้ Font Thai Saraban PSK ขนาด 16
2. การอ้างอิงและบรรณานุกรมใช้แบบ APA
3. ส่งบทความฉบับเต็มพร้อม บทความย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รูปแบบ Word Document File มายัง thaihumanities13@gmail.com
4. วันสุดท้ายของการรับบทความ 20 มิถุนายน 2562